

Janči je stvar zaupal viničarjevi Mimiki, ona se je pa nasmehnila.

„Otroka sta sama v hiši na Vrhu,“ je dejal Janči Mimiki.

„Vem, oče in mati delata nekje in se še nista vrnila. Saj vsi zakleajo otroke.“ Mimika je pobirala tropine na podstenu in se ni več zanimala zanje. Odšli so na hlev v seno in so se dolgo pogovarjali o viničarskih otrokih.

Janči je končal. V razredu je bil mir. Učiteljica Majda se je začudila, ko je stopila v razred, da so vsi tako mirni. Janči se je smehljaj, jedel je kostonje in je zopet nekaj pripovedoval Tjašu. Na otroke je leglo čudno razpoloženje. Še večji siromaki so viničarski otroki kot oni. Tako so mislili in se pripravljali na zemljepis, kakor je rekla učiteljica. (Dalje sledi)

Sonet

Bogomil Fatur

Studeneč sem, ki mu je usahnil vir
in najstrašnejša mu preti temà,
zakaj izčrpanemu vse do dna
plačilo bo le pljunek in prezir.

Nobena bil, nobena divja zver,
nobena božja zvezda iz neba,
nihče od vseh ljudi ga ne pozna,
kot da jih ni pojil nikdar nikjer.

Odpri mu spet izvirkov živo žilo,
da se mu bo osrčje napolnilo
s prečistim sokom najglobočjih tal —

iz tebe svojo vso je srkal silo,
iz tvojega očesa mu rosilo
kristalno solnce v blato je in kal.

Pesem

Bogomil Fatur

Bojim se rokó položiti še kdaj na beli cvet,
bojim se še kdaj poljubiti dobre oči deklet,
moje dlani so led, med prsti se cvet zdrobi,
moje so ustnice ogenj in vid od njih oslepi.